

SPORT

Játékvezetői tanfolyam

A Csongrád Megyei Labdarúgó Szövetség játékvezető bizottsága alapfokú játékvezetői tanfolyamot indít. Azok jelentkezését várják, akik kapcsolatban voltak vagy vannak a sportággal, és a sikeres vizsga után vállalják a bíraskodást. Jelentkezni január végéig lehet a következő címen: 6701 Szeged, Széchenyi tér 10. szám. Pf.: 84.

Jelentkezés labdarúgó-sportiskolába

A Magyar Labdarúgó Szövetség és a sportág megyei szövetségének támogatásával a Szegedi 600. Sz. Móra Ferenc Ipari Szakmunkásképző Intézetben, mint ismeretes, tavaly szeptemberben labdarúgó sportiskola indult. Az új tanévre a vasipari és építőipari szakmák iránt érdeklődő nyolcadik osztályt végzett tanulók jelentkezését várják, akik csapatban játszanak, vagy már abbahagyták a labdarúgást. A sportiskola egyébként hároméves. A felvételi áprilisban lesz, a felmérést követően a felvett tanulók felszerelést, sőt kollégiumi elhelyezést is kapnak. Bármilyen felvilágosítást, tájékoztatást telefonon 62/10-711-es számon Salánki István és Bokor Béla edzők adnak.

Dobány bűnösnek, Mészöly csak hibásnak érzi magát

Kedden Győrött, a városi bíróság Paksa Lajos tanácsa megkezdte a labdarúgó bundabotrányral kapcsolatos ügy tárgyalását, amelynek vádlottjai: Preszeller Tamás, Hannich Péter labdarúgók, Dobány Lajos volt labdarúgó, Mészöly Kálmán edző és Sulyok László, a Zalaegerszegi Torna Egylet ügyvezető elnöke. Az ügyészség vesztegetéssel, annak elősegítésével való közreműködéssel és magánokirathamisítással vádolja őket.

A vádirat ismertetése után a bíróság a vádlottak kihallgatásával megkezdte a bizonyítási eljárást. Az elnöklő bíró rendkívüli alappozícióval és aprólékosan először Dobány Lajos, majd Mészöly Kálmán kihallgatását, s szembesítését végezte el. Dobány Lajosnak több mint 2 óra kerestül, Mészöly Kálmánnak közel 120 percen át kellett a kérdésekre válaszolnia. Dobány bűnösnek vallotta magát, Mészöly pedig erre a kérdésre nemmel válaszolt. Mindössze azt ismerte el hibaként, hogy kár volt 3-szor is a pénzes zacskóhoz nyúlnia, s azt elhozni Győrbe. Furcsa módon azt is kijelentette, hogy ő az emlékezetes mérkőzést akkor sem tartotta bundának, és most sem tartja annak.

Dobány Lajos lényegében beismerte a közreműködést, és megbánó magatartást tanúsított. A tárgyalás kedden délután Sulyok László kihallgatásával folytatódott, akinek a vesztegetésben felhasznált összeg előteremtésében volt szerepe. Még a délután folyamán a bíróság kihallgatta Preszeller Tamást és Hannich Pétert is,

Nincs játékos...

Megszűnik a Móra Tsz SE asztalitenisz-szakosztálya?

Jó másfél éve „Kell-e minőségi asztalitenisz-sport Szegeden?” címmel írtam cikket, amiben egy szakosztály átadása, egészen pontosan kikényszerített átvétele kapcsán a sportág helyi gondjait, az akkori helytelen döntés fonákságait boncolgattam. Kaptam is érte — no nem szemtől szembe, hanem „közvetítve” — a Szeged SC két legfőbb illetékesétől. Fölháborítónak tartották, hogyan merem hánytorgatni az általuk símanak, egyszerűnek, tolvánnyal megoldhatóknak vélt ügyet, ami viszont szeríntem, de a „megajándékozott” Móra Tsz SE szakosztályvezetője, Kovács József szerint is már akkor jócskán búzlótt. A Szeged SC vezetői igencsak nehezményezték a nyilvánosságot, mert ők a városi és megyei pártbizottság segítségével, jóváhagyásával — természetesen saját egyesületük érdekeinek megfelelően — mindent elrendeztek.

Nos, ez a „megoldás”, mint várható volt, azt eredményezte, hogy a Móra Tsz SE — nem anyagi hiánya miatt! — most kénytelen lemondani az NB I-es férjcsapatról, a szakosztályról. Miért jutott ideig? Hogy a kívülálló is lássa, miről van szó, a múltba kell tekintelnünk. Bogozva a szálat, a 80-as évek elejét vehetjük az eseménysorozat kezdetének. Teljesen amatőr alapon összejött egy baráti társaság, amely önmaga szórakoztatására asztaliteniszcsapatot alakított, amit a kábelgyár veté szárnvira alá.

Időközben olyannyira belelendült az együttes, hogy 1984. tavaszán feljutott az NB III-ba. Ily' mérvű fejlődésével túllépte a gyár által nyújtott lehetőségek határát, újabb patronus után kellett néznie. „Örökösként”

a Móra Mgtsz-t jelölték ki, holott nem volt sportegyesülete! Nosza csinálták, hogy együtt maradjanak az asztaliteniszesezők, akik úgy hálálták meg a bizalmat, hogy felkerültek a másodosztályba. Ezzel nem volt vége az ívelésnek, 1987. tavaszán NB I-esek lettek.

Tulajdonképpen ezzel kezdődött igazán az egyesület kálváriája. A Szeol-Délep SE jogutódja, a Szeged SC egy korábbi határozat értelmében hivatalos formában felkínálta a 6. helyen végzett NB I-es csapatot, a szakosztályt, amit valójában pénzüke miatt megszüntetett, felszámolt. A téves hiába hadakozott, mégis ráerőltették az együttest, illetve a szakosztályt összes gondjával, bajával. Kovács József szavaival élve ez a „Nektek adjuk őket!” gesztus alaposan fölkavarta a kedélyeket. Az NB I-et kiharcoló gárdának a színjava elment, mert nem akart másodhegedűs lenni. Igen ám, csak hogy időközben a Szeged SC-től jöttek — a jobb anyagiak reményében — máshova igazoltak! Rádásul azt a támogatást, amit a kék-fehérek kaptak, az új felállításban a mórások nem kapták meg...

A nesze semmi fogd meg jól állapot ellenére a Móra Tsz SE csapata — a keresztbe verések miatt — mégis bentmaradt az első osztályban. Így aztán az a bizonyos bomba késleltetve az 1988-89-es bajnoki év kezdetén robbant.

— Ismeretes, első mérkőzésünkre, ami tavaly ősszel volt, nem tudtunk kiállni! — esetlele keserűen megállapítással feléző szegyenüket Kovács József szakosztályvezető, aki nem más, mint a SZAK egykori labdarúgócsapatának volt kapusa. — Olyan játékosok hagytak cserben, akik nagyon sokat köszönhetnek az egyesületnek, a patronáló tévesnek. Felmérve helyzetünket, lehetőségeinket, felölősségem teljes tudatában mondom: nincs kiút, föléseleges tovább csinálni, mert pénzherdálás!

— A játékosok mit szólnak ahhoz, hogy lesz még egy mérkőzés, és utána le is üt, föl is üt?

— A játékosok? — néz rám erőltetett mosollyal szája szegletében, gondolván, annyira nem lehetek naiv, hogy föltételezem, a csapatot alkotó sportolókat érdeklí is, mi lesz velük. — Gyorsan tisztázzunk valamit. A csapatot, ha egyáltalán annak lehet nevezni, a 43 éves, szívességéből játszó Kalmár Márton (30), Szabó Gábor (25) és a nagyon tehetséges ifista Gera István alkotja. Több játékosunk nincs, de igazolni se tudunk, mert nem lehet olyan tudású asztaliteniszesezőket, találani, akik az NB I-ben megállnák helyüket.

— Eddig csupán egyszer nyert a csapat, több győzelem nem is nagyon reménykedhetnek. Mitől ez a mélyrepülés?

— Bukásunk törvényszerű.

Kőművesbrigádöt felveszek.

Érdeklődni: 28-217-es telefonon.

Közületek, kisvállalkozók, figyelem!

2 db 3 tonnás tehergépkocsival kisiparosok munkaszerződést kötnének.

„Megbízható 12738” jeligére a Sajtóházba.

A játékosok egyhez nagyon értenek, tartani a markukat. Az ellenszolgáltatástól azonban, történetesen a rendszeres edzéslátogatástól, a lelkiismeretes gyakorlástól, a mérkőzésekre való sportszerű készüléstől már viszolyognak! Fölfogásukra jellemző, azzal próbálnak vigasztalódni, úgysem lesz kieső. Az ilyen mentalitásnak mi más következménye lehet, mint az, hogy valamennyi mérkőzésünkön gyepként vernek majd bennünket. Kérdem, milyen sportbeli értéke van az ilyen találkozóknak? Nem beszélve a költségekről!

— Szavaiból ítélve elhatározásuk megmáshíthatatlan, tehát megszüntetik a szakosztályt...

— Elnézést a kifejezésért, de nem találok jobbat, szép számmal vannak, akik erőlködnek, tartunk ki a bajnokság végéig, hogy a megyének megmentsük az NB I-es jogot. Ez mind szép és jó, de könyörgöm miért kell nekünk a téves íyeten lejáratása, miért kell pazarolni a pénzüket? Külömben meg hétfőn határozat született, február 28-áig álljuk a számlát, fizetjük a játékosokat, addig várunk, lesz-e jelentkező a szakosztályért? A továbbiakban nem vagyunk hajlandóak profi körülményeket biztosítani. Amennyiben a jelzett időpont után amatőr alapon, saját költségen hajlandók lejátszani a bajnoki mérkőzéseket, ám legyen.

Szeretném még a látszatát is elkerülni annak, hogy helyeslem a szakosztály megszüntetését. De van valami, amit nem lehet, nem szabad figyelmen kívül hagyni. Oknyomozásom során sok emberrel beszélgettem, sok véleményt meghallgattam. Egyben valamennyi vélemény megegyezett: a lavina 1987 nyarán indult el! Ami meglepett viszont, akiknek mélységében is érzékelnük kellett a dolgokat, csak a felszínre figyelnek; mit mondanak majd „fönt”, hogy a megyében nem lesz NB I-es csapat?

Már utaltam rá, elsősorban nem pénzkerés az „ítélet” kimondása! Tudomásul kell venni, egyszerűen nincs kellő számú és tudású asztaliteniszesező, nélkülük pedig ugye — mivel csodák nincsenek — nem lehet játszani. Esetleg úgy, mint a lecutóbb is sülvös vereséget szenvedett mórások, de annak meg mi értelme? Gyürki Ernő

„Szembesítés...”

Az elmúlt év decembereben a sportújságírók országos tanácskozásán, Kecskeméten tájékoztatta először a zsurnalisztákat Vitray Tamás az új esztendő Telesport-változásairól. Még most is a fülembé cseng egyik kollégánk kolosszális kérdése, amely így hangzott: — És mit tesz az új Telesport stábjá azért, hogy 1989-ben színesebbek, izgalmasabbak legyenek a műsorok? Vitray erre a kérdésre a töle megszokott zseniális azonosulással válaszolt: — Mindent!

Akkor még nem tudhatuk, hogy ténylegesen ekkorát változik a műsor színvonala. Egyszerűen a hétfői 90 perces adás a világ bármely részén megállná a helyét! Nincs benne egyetlen üresjárat. A „Szembesítés” pedig szuperprodukció. Észre lehet venni azt is, hogy rend lett a tévé sportrotatóban. Nem kellett ehhez különleges bravúr, csupán anynyi, hogy az emberek, a nekik legjobban megfelelő és egyéniségükhöz legjobban passzoló helyekre kerültek. A riporterek nem szerkesztenek, a szerkesztők nem vesződnek a mikrofonnal és önmagukkal...

A hétfői Telesport izgalmas szembesítést ígért, az MLSZ-trió egyik volt elnökeivel, Tisza Lászlóval, és a volt szövetségi kapitány, Mezey Györggyel. A szembesítés lényegében azért jött össze, mert Mezey György még kapitány-sága idején az MLSZ lemondását javasolta, Tisza László viszont a kapitány lemondását megfutamodásnak titulálta...

Aztán Vitray Tamás, a „sportbíró” elnöke indította a szembesítést. A két fél: Tisza ET, valamint Gyuri, Mezey sporttárs, Mezey...

A kártya leosztott. Tisza ET sorozatos elnézések közepette (van is neki mire...) kontrázott. Mezey

György kapásból, dokumentumokkal rekonstruált. Annyira egyoldalú volt ez a „Szembesítés”, hogy már Vitray Tamás is megelégedte a folytatást, hiszen nem ez a műsor célja, no meg Tisza László (ET) sem csak a Magyar Labdarúgó Szövetség volt egyik elnöke, hanem az OTP vezérigazgatója!

A beszélgetésből kiderült, hogy a felvetődött kérdésekben csak hallott, összegyűjtött és nem tapasztalt véleménye van! Ez pedig eleve a „per” elvesztését vonta maga után. Amikor végképp zavarba került a bemutatott dokumentumok hatására, a kitől hallotta, honnan vette, miből gondolja kérdésekre adott válaszok már egyenesen a tájékozottság teljes hiányára utaltak.

A hétfői „Szembesítés” után kíváncsi lennék, maradt-e egyetlen olyan ember, aki továbbra is elmarasztalja, netán gyáva embernek tartja Mezey Györgyöt, aki megfutamodott a feladatok elől? Kíváncsi lennék arra is, hogy maradt-e olyan, aki ezek után csodálkozik, hogy idáig sülyedt a magyar labdarúgás?! Mit várhatunk attól a sportágtól, ahol a szövetségben ilyen „összehangolt” munka folyik? Az már csak végső csattanója volt a „tárgyalásnak”, hogy Mezey György szövetségi kapitány, az MLSZ alkalmazottja, 1988 júliusában megkötött szerződése óta, 1989. január 16-án, a Telesport kamerái előtt találkozott először Tisza Lászlóval!

A „Szembesítés” eredménnyel járt. Ez eléggé ritka eset a magyar joggyakorlatban. Ezúttal azonban úgy éreztem, nem egyetlen felek szembesültek... Az egyik, elsőprő győzelmet aratot! Kitálják-e, melyikőjük?...

Bagaméry László

Ellenőrzés mindenkor

„Azon országoknak, amelyek ki akarják irtani sportéletükből a doppingszereket használatát, a svéd doppingellenes rendszert kell követniük” — jelentette ki Abby Hoffman, a kanadai sport egyik fő irányítója.

A sportvezető kifejtette, hogy csak egy olyan ellenőrző szisztema lehet hatásos, amiben előzetes bejelentés nélkül is vizsgálják a sportolókat. — Svédországban az ellenőrzések 85 százalékát a felkészülési időszakban végzik, úgy, hogy azt nem jelentik be előre. Az ellenőrzést lefolytató személyzet egyszer csak megjelenik a pályán, és kötelezheti a versenyzőket mintaadásra. Ez az egyetlen módszer arra, hogy ne csak „látszó” doppingellenes tevékenységet folytassunk, hanem tényleg megakadályozzuk az ajzszerek használatának elterjedését.

Szemelvények a 90 éves szegedi futball történetéről

Az 1969. évi NB I/B-ben rajtoló együttest már újabb patronáló készítette minél jobb teljesítményre. A fokozottabb anyagi és erkölcsi megbecsülés következtében ismét sikerült a feljutás. A szegediek a bajnok Videoton mellett biztosan kerültek vissza a magyar labdarúgás élvonalába. 1970 tavaszára egyidényes bajnokságot szerveztek, kiesők nélkül, így a SZEOL nyugodtan várta a bajnoki rajtot. Talán túlságosan is nyugodtan, hiszen a csapat az 1970 tavaszi NB I utolsó előtti, 15. helyét szerezte meg.

Mivel nem volt kieső, újabb lehetőség adódott a fölzárkózásra. Ezzel sem élt a szegedi gárda, hiszen már a 8. (!) forduló után tisztázódott: a SZEOL ezúttal sem tud győkeret venni az élvonalban... Rádásul az 1970-71. évi küzdelmeket a klub fönnállása óta a leggyengébb eredménnyel zárta: 30 meccsen mindössze 3

győzelem, 5 döntetlen és 11 pont... A rendkívül sivár szereplést ismét csak a megszokott „setabajnokság” követte, a SZEOL 50 pontot szerezve bajnok lett az NB I/B-ben. Mindenki sokat várt az új NB I-es évadtól, az új edzőtől (Bundzsák Dezső) és az átszervezett csapattól. 1972 őszén megíni régi hírnevéhez méltóan szerepelt az akkor kék-fehér színben játszó gárda: legyőzték a Videont, a Bp Honvédot (13 év után újra!) az MTK-t (Budapest), pontot szereztek a Ferencváros otthonában, Diósgyőrött és Csepelen.

Az összegyűjtött 14 pont reményt adott a bentmaradásra. Jóllehet, a tavaszi idény gyengébbre kerekedett, de végül is sikerült az NB I-ben maradás: 14. SZEOL SC 24 ponttal. A csapat Gujdár — Várhelyi III., Bánfalvi, Zámorji, Virágh — Varga, Vörös, Mészár — Antal, Vass F., Ber-

kes összetételben hosszabbította meg élvonalbeli „mandátumát”. Az 1973-74-es idény is nagyszerűen kezdődött, bravúros győzelmek követték egymást: Videoton — SZEOL 1-3, SZEOL — Pécs 4-0, majd a Népstadionban FTC — SZEOL 1-2!

Ezután ahelyett, hogy megtámaszkodott volna a gárda, előtte összes puskaporát... Rádásul 1974 tavaszán — a „négy pontos” kiesési rangadón — is csodót mondtak a hazaiak: SZEOL — Egyetértés 1-3. Ezután a soroksáriak kerültek lépéselőnybe, amit mindvégig tartani tudtak, így a Dorog mellett a SZEOL — a klub történetében 10. alkalommal — búcsúzott az NB I-től... Ezután a SZEOL újra „nyugodtan” lett az NB II-ben, és gyakran félgözzel játsza, de 48 pontot szerezve, bajnokként jutott vissza az NB I-be.

Vitos György (Folytatjuk.)